

Stražarska

Kula

i
Glasnik Kristove Prisutnosti

“Stražaru, što je u pogledu noći?”

“Jutro dolazi, a i noć!” (Izaija 21:12,13)

SVEZ. XXIX   POLUMJESEČNIK   BROJ 11
1. LIPANJ
A. D. 1908 – A. M. 6036

SADRŽAJ

„Moj Gospodin i moj Bog”	137
„On im je otvorio Pisma”	137
„Zar naša srca nisu gorjela?”	138
Oprošteni grijesi – Zadržani grijesi	139
„Voliš li me više od ovih?”	140
„Što će ovaj?”	142
„Što je to tebi?”	142
„Da on ostane dok ne dođem”	143
„I evo ja sam s vama u sve dane”	143
Mošći Kralj nad kraljevima (pjesma)	144

“Na stražu ću svoju stati, na kulu se postaviti, i motriti da vidim što će mi on reći, i što da mu odgovorim kada budem ukoren.” (Hab. 2:1)

STIJENO VJEKOVA
Jer nitko ne može postaviti
drugi temelj
OTKUPNINA ZA SVE

Na zemlji tjeskoba naroda i smetenost, huka mora i valova (nemirni i nezadovoljni). Ljudima će srca klonuti od straha i od iščekivanja onoga što dolazi na svijet: jer će se uzdrmati sile nebeske (crkvene vlasti)...kada vidite da se to događa, znajte da je blizu kraljevstvo Božje. Podignite pogled i podignite svoje glave; jer se približava vaše otkupljenje.—Luka 21:25-31

OVAJ ČASOPIS I NJEGOV SVETI ZADATAK

Ovaj časopis je jedan od glavnih faktora ili instrumenata u sistemu Biblijske Pouke, ili „Bogoslovnog Proširenja,” koje je sada bilo predstavljeno u svim djelovima civiliziranog svijeta po WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY, ovlaštenog 1881, „Za Promicanje Kršćanske Spoznaje.” On ne služi samo kao učionica gdje se Istraživači Biblije mogu sastati na studij Božanske Riječi, nego također i kao kanal komunikacije kroz kojeg se do njih može doći sa obavijestima o Kongresima Društva i o dolasku putujućih predstavnika nazvanih „Putujući starješine,” i biti osvježeni sa izvještajima o Kongresima.

Naše „Berejske Pouke” su tematska ponavljanja ili pregledi STUDIJA koje je naše Društvo izdalo, većinom ugodno uređene, i vrlo korisne svima koji bi zaslužili jedini počasni stupanj kojeg Društvo odobrava, naime, *Verbi Dei Minister* (V.D.M.), koji, kada ga se prevede na Hrvatski glasi, *Sluga Božanske Riječi*. Naše obrađivanje Međunarodnih Pouka Nedjeljne Škole je posebno za starije Istraživače Biblije i Učitelje. Neki to obilježje smatraju neophodnim.

Ovaj časopis čvrsto brani jedini pravi temelj Kršćanske nade koji je sada bio tako općenito negiran – Otkupljenje kroz dragocjenu krv „Čovjeka Krista Isusa, koji je dao sebe kao *Otkupninu* [odgovarajuću cijenu, zamjenu] za sve.” (1. Pet. 1:19; 1. Tim. 2:6) Gradeći na tom sigurnom temelju sa zlatom, srebrom i dragocjenim kamenjem (1. Kor. 3:11-15; 2. Pet. 1:5-11) Riječi Božje, njegov daljnji zadatak je da „svima rasvjetli što je zajedništvo tajne koja od početka svijeta bijaše skrivena u Bogu...da sada crkvi bude obznanjena mnogovrsna mudrost Božja...koja u drugim naraštajima nije bila obznanjena ljudskim sinovima kao što je sada obznanjena.” (Efež. 3:5-9,10)

Oslobođen je utjecaja bilo koje organizacije, sekte ili ljudskog učenja, dok nastoji sve više i više dovesti svaki svoj izričaj u što potpuniju podložnost volji Božjoj u Kristu, kako je izražena u Svetom Pismu. Prema tome časopis je slobodan objaviti odvažno sve ono što je Gospodin rekao – u skladu sa Božanskom mudroču koja nam je data da to razumijemo. Naš stav nije dogmatičan, nego uvjeren; jer mi znamo što tvrdimo, koračajući sa bezuvjetnom vjerom po sigurnim Božjim obećanjima. Povjerali smo mu pouzdanje, da bude korišten jedino u Njegovoj službi; od tud naše odluke u odnosu na ono što se može i što se možda neće pojaviti na njegovim stranicama da to mora biti u skladu s našom prosudbom onoga što je Njemu ugodno, učenjem Njegove Riječi, za izgrađivanje Njegovog naroda u milosti i spoznaji. I mi ne samo da pozivamo nego mi potičemo naše čitatelje da si dokažu sve izjave iz časopisa sa nepogrešivom Riječju na koju se stalno ukazuje, kako bi se olakšalo takvo ispitivanje.

Za nas Biblija jasno uči:

DA JE CRKVA „HRAM” ŽIVOG BOGA – njegoa „građevina,” čija gradnja traje cijelo Evandeosko doba – od kad je Krist postao Otkupitelj svijeta i „glavni kamen” ovog hrama kroz kojega će kad bude završen Božji blagoslovi doći svim narodima i oni će imati pristup Njemu. – 1 Kor.3:16, 17; Ef. 2:20-22; 1 Moj. 28:14; Gal.3:29

DA SE U MEĐUVREMENU NASTAVLJA KLESANJE, OBLIKOVANJE I POLIRANJE posvećenih vjernika u Kristovo djelo pomirenja, i kada posljednji od tog „živog kamenj”, „izabranog i dragocjenog” bude bio spreman, Veliki Graditelj će ih sve dovesti k sebi kroz prvo uskršnuće; i hram će biti ispunjen slavom i biti će mjesto sastajanja Boga i ljudi tijekom Milenija. – Otkr. 15:5-8

DA JE TEMELJ NADE ZA CRKVU I SVIJET zasnovan na činjenici da je Isus Krist, milošću Božjom, okusio smrt za svakoga, „otkupnina za sve” i da će on biti „istinita svjetlost, koja obasjava svakoga čovjeka i koja dolazi na svijet” u određeno vrijeme. – Hebr. 2:9; Ivan 1:9; 1 Tim. 2:5,6

DA JE NADA CRKVE da će biti poput svog Gospodina, „vidjeti ga kakav doista jest”, biti „sudionikom božanske prirode”, i imati udjela u njegovoj slavi kao sunasljednici. – 1 Ivan 3:2; Ivan 17:24; Rim.8:17; 2 Pet.1:4

DA JE SADAŠNJI ZADATAK CRKVE usavršavanje svetaca za buduće djelo službe; razvijanje u sebi svake milosti; biti Božji svjedok svijetu; i pripremiti se da budu kraljevi i svećenici u sljedećem dobu. – Ef. 4:12; Mat. 24:14; Otkr. 1:6; 20:6

DA JE NADA ZA SVIJET milenijsko kraljevstvo u kojemu će svi dobiti priliku biti blagoslovljeni sa spoznajom i svim drugim – vraćanje svega onog što je Adam izgubio, svima koji to prihvate i koji budu bili poslušni, iz ruku njihovog Otkupitelja i njegove proslavljene Crkve – dok će svi nepopravljivi biti zauvijek *uništeni*. – Djela 3:19-23; Iza. 35

„MOJ GOSPODIN I MOJ BOG”

–IVAN 20:19-31 – 7 LIPNJA –

Ključni tekst: – „Odgovori Toma i reče mu: Gospodin moj i Bog moj.” – r. 28

PRIČA o uskrsnuću našeg Gospodina nikada ne gubi interes za kršćane. Uz križ i Pedeseticu i drugi dolazak našega Gospodina i uskrsnuće Crkve, to je jedan od najvažnijih događaja zapisanih u Riječi Božjoj. Što god pomaže da se to utisne u naš um, pomaže u utvrđivanju vjere koja je jednom predana svetima. Zaista možemo reći da kada bi kršćani općenito proučavali, razumjeli i cijenili Isusovo uskrsnuće, to bi ispravilo mnoge pogreške teologije primljene iz „mračnog doba” i zaštitilo bi ih od drugih doktrinarnih pogrešaka našeg vremena. Neka se onda riječi apostola duboko usade u naše srce. Ako Krist nije uskrsnuo, vaša vjera je uzaludna i naše propovijedanje je uzaludno, vi ste još uvijek u svojim grijesima (1. Korinćanima 15:17), a mi koji smo prihvatili Kristovo djelo smo najjadnije prevareni. Tko god shvati snagu apostolovih riječi i povjeri mu se kao nadahnutom učitelju, sigurno neće vjerovati da su mrtvi živi, nego da se, kao što Sveto pismo kaže, nadaju da će na kraju oživjeti svojim uskrsnućem iz mrtvih. Povezivanje ove lekcije s prethodnom skreće nam pozornost na očitovanje našeg Gospodina dvojici njegovih učenika na dan njegova uskrsnuća dok su išli u selo do kuće jednog od njih u Emaus. Navedeno je ime samo jednoga, Kleofa; različito se sugeriralo da je drugi bio Natanael ili Petar, ali ništa se ne zna o toj temi. Dva su putnika razgovarala dok su hodala, a naravno da je tema njihova razgovora bila velika tragedija od prije tri dana i posljedično razočaranje svih velikih nada koje su gradili o sudjelovanju s Mesijom u njegovom Kraljevstvu. Nikakvo čudo da su bili tužni! Upravo u tom trenutku Isus ih je, u drugom obliku, sustigao i u prolazu ih pogledao govoreći, sažaljivo, Zemljaci, zašto ste tako tužni; ima li kakvih posebnih problema? Njihov je odgovor bio: „Možda ste stranac ovdje i niste čuli za nedavnu tragediju?” Isusa, pravednog, istinitog i plemenitog lika, naši vladari su uzeli i predali rimskim vlastima na razapinjanje, jer su bili zavidni na njemu i na njegovom rastućem utjecaju u narodu. Žalosno je da se takva pojava ikada dogodila u ovom gradu Jeruzalemu. Osim toga, mi i mnogi drugi bili smo svjedoci njegovih dobrih djela i divnih učenja i znamo da nikada čovjek nije govorio kao ovaj čovjek. Kakvo je onda čudo što smo tužni! Baš kad ste došli, razgovarali smo o novoj stvari; upravo smo čuli da je grobnica u kojoj je pokopan opljačkana, ali neki naši prijatelji izjavljuju da su na grobu vidjeli viziju anđela i primili poruku da je uskrsnuo od mrtvih! Ah, gospodine, živimo u čudnim vremenima; ne znamo što da mislimo o ovim stvarima; zbunjeni smo!

„OTVORI IM SVETO PISMO”

Na iznenađenje ovih tužnih ljudi, njihov suputnik bio je moćan u Svetom pismu; činilo se da je suosjećajan, da vjeruje u Isusa i njegovo mesijanstvo, ali je imao izvanredan način predstavljanja stvari, objašnjavajući im da ne trebaju biti tužni, već naprotiv radosni; da su same stvari koje su bacale takav mrak na njihove živote bile važne značajke u ispunjenju božanskog programa i u potpunom skladu s Isusovim učenjima i Svetim pismom. Možemo dobro pretpostaviti da je on vratio njihove umove unatrag i podsjetio ih na izvorno obećanje dano u vrijeme prve pobjede grijeha, da će Sjeme žene satrti zmijinu glavu, ali da bi to trebalo značiti ranjavanje njegove pete. Tako je prikazano slamanje zla, a činjenica da će Mesiju koštati nešto patnje također je implicirana, ali da će patnja biti beznačajna i da će uništenje Protivnika biti konačno potpuno.

Također možemo zamisliti kako im govori o Abrahamu koji je simbolizirao Oca i Izaku kao simbolu Sina, Mesije, te da je Izakovo posvećenje u smrt, iz koje ga je Abraham primio u liku, bilo predodžbeno ispunjenje činjenice da Mesija zapravo mora umrijeti i uskrsnuti od mrtvih, i da je to ilustrirano u različitim tipovima Zakona, u pashalnom janjetu i također u žrtvi za grijeh na Dan pomirenja. Silazeći, nedvojbeno je spomenuo Josipa kao tip Mesije i da je njegovo zatočeništvo, prije nego što je uzdignut u zajednicu s faraonom u vladi, bilo tip Kristovog zatočeništva u smrti prije njegovog uzvišenja da bude Darovatelj života svijetu i pored Oca u Kraljevstvu. Nedvojbeno ih je također podsjetio na riječi proroka Izaije: „Kao janje na klanje bit će odveden, kao ovca nijema pred onim koji je striže, pa nije otvorio usta.” Možemo se sjetiti mnogih stihova iz Svetoga pisma koje je nedvojbeno citirao i tako im skrenuo pažnju, govoreći im da su bili spora srca da povjeruju svemu što je Božja Riječ sadržavala o ovoj temi, da su povjerovali u veličanstvena obilježja, ali nisu uspjeli dati ispravno težinu sramotnim, žrtvenim značajkama božanskog plana koje nisu bile manje potrebne, dapače bile su temeljne, osnova na kojoj bi blagoslovi u konačnici trebali počivati. Također ih je uvjeravao da je Sin čovječji trebao trpjeti, da je za njega bilo potrebno trpjeti kao otkupnu cijenu za Adama i njegovu rasu i da bi onda trebao ustati od mrtvih da bude njihov Izbavitelj.

Pripovijest ne govori s kakvim su čuđenjem dva ožalošćena učenika gledala svog suputnika i čudila se njegovoj učenosti i poznavanju Svetoga pisma, koje je

bilo toliko veće od njihovog vlastitog, toliko veće od znanja drugih apostola! Nije ni čudo što su ga, stigavši kući, pozvali da ostane s njima! Pravio se kao da će ići dalje i nedvojbeno bi to učinio da nisu željeli da ostane; ali oni su ga požurivali, moleći da je dan već daleko, da ne može mnogo postići u preostalim satima i da bi htjeli imati njegovo zajedništvo.

PREPOZNAT U LOMLJENJU KRUHA

Ubrzo su sjedili za svojom jednostavnom večerom i bez oklijevanja je divni stranac, koji je, kako se činilo, tako dobro shvatio božanski plan, zamoljen da zamoli blagoslov za hranu. Dok je tražio blagoslov, prepoznali su njegove poznate tonove i da je nitko drugi do Isus taj koji ih može podučavati kao što je on učinio – i istodobno s tom mišlju stranac je nestao. On je postigao svoju svrhu; zašto bi on ostao? Njegova je svrha bila trostruka: On bi pripremio njihove umove ukazujući im na proročanstva i nužnost njihovog ispunjenja i njihov redosljed ispunjenja; drugo, pokazao bi im ne samo svoje uskrsnuće nego i svoju promjenu, da on više nije čovjek Krist Isus, već isti Isus pod novim uvjetima, duhovno biće, koje više nije ograničeno u bilo kojem pogledu; sada se mogao pojavljivati i nestajati kada mu odgovara i u jednom ili u drugom obliku, kako je najbolje odgovaralo njegovim svrhama, i u jednoj odjeći ili u drugoj odjeći koja bi najbolje služila prilici. Tako se Mariji ukazao kao vrtlar, ovoj dvojici učenika kao putnik – ali ni Marija ni oni nisu primijetili nikakav otisak čavala na njegovim nogama ili rukama; iako su bili blizu njega, niti su prepoznali njegove crte niti njegovu odjeću – zapravo, njegova je odjeća, kao što se sjećamo, bila podijeljena među rimskim vojnicima, i ono što je nosio, prema tome, moralo je biti posebno pripremljeno za tu priliku, baš kao vino je na vjenčanju u Kani osigurano božanskom snagom, koja nam je tako neshvatljiva.

„NISU LI NAM SRCA GORJELA?”

Kad je naš Gospodin nestao, dva su učenika bila potpuno uzbuđena. Možemo zamisliti izraze na njihovim licima, ozbiljnost njihovih pokreta i sjaj njihovih očiju dok su govorili jedni drugima: „Nisu li usput naša srca gorjela u nama dok nam je govorio i otvarao nam Sveto pismo?” O da! Radost je sada s njima zamijenila tugu; njegovo objašnjenje proročanstava od kojih su tada gorjela njihova srca natjeralo ih je da još više žare sada kada su poznavali govornika, prepoznali ga kao svog raspetog i uskrslog Gospodina. Požurili su natrag u grad udaljen 11 kilometara. Bili su toliko puni entuzijazma da se nisu mogli zadovoljiti odmorom kod kuće sa svojom veličanstvenom porukom dok su znali da su druga draga srca u nedoumici. Imali su istinski duh učenika,

želju da, bez obzira na cijenu, ispričaju dobru vijest o velikoj radosti onima koji su imali uho čuti.

I nisu li naša iskustva slična njihovima bez obzira na to što su od tada prošla stoljeća? Doista, naše stanje je vrlo slično njihovom u tom pogledu. Krive doktrine „mračnog doba” bacile su mrak i tugu i strah i nemir na sva kršćanska srca. Priča o uskrsnuću je još uvijek s nama, ali je prilično obesmišljena raznim lažnim doktrinama, kao što je, na primjer, da je naš Gospodin bio sam nebeski Otac, da nije umro, ne bi mogao umrijeti, inače bi Svemir bio bez Vladara, dakle, da nema prave smrti, nema stvarnog okajanja za grijeh, nego više ili manje prakticirane obmane, lažnog umiranja na križu dok je Krist kao Otac dopustio da se prijevara izvede. Doista, tako je naš Gospodin bio odnesen i ne znamo gdje su ga položili; a što vrijedi za nas, vrijedi i za sav istinski posvećeni Gospodinov narod. Ali sada u ovo vrijeme žetve Gospodar je ponovno prisutan sa svojim narodom. Nalazimo se u njegovoj paruziji, u vremenu njegove prisutnosti na kraju doba, i oni koji su bdjeli i slušali čuli su proročko kucanje koje je naznačivalo vrijeme njegove prisutnosti i otvorili su svoja srca. Naša srca gore u nama sada kada bolje nego u prošlosti shvaćamo velike poruke Božje Riječi, koja nam govori o njegovoj ljubavi ne samo prema Crkvi nego i prema svijetu, te o otkupljenju ostvarenom kroz dragocjenu krv i spasenje koje će nam biti doneseno objavom našega Gospodina i Spasitelja Isusa Krista u slavi Kraljevstva; da, i blagoslova također na svim obiteljima na zemlji koje će biti voljne primiti isto u dobra i poštena srca. Zar naša srca ne gore u nama dok se ova stara proročanstva otvaraju pred nama i vidimo njihov pravi značaj? I zar ne bismo poput ovih učenika u Emausu žurno ustali i otišli do braće gdje god bili i rekli im blagoslovljenu vijest o Otkupiteljevoj prisutnosti, kako bi im pomogli razumjeti bogatstvo Božje milosti kako je navedeno u njegovoj dragocjenoj Riječi? Zasigurno svi koji imaju ispravan osjećaj imaju ovaj misionarski duh i želju da čine dobro svim ljudima, posebno onima koji pripadaju kućanstvu vjere. – Gal. 6:10.

„DAHNUO JE NA NJIH”

U međuvremenu se Isus, duhovno biće, odmah prebacio iz Emausa u gornju sobu gdje su se okupili učenici i gdje su vrata bila zaključana jer su se bojali Židova i također da bi se progonstvo koje je došlo do Gospodina moglo proširiti i na njih. Večerali su kada je naš Gospodin, odbacivši tijelo i odjeću u kojoj se ukazao dvojici u Emausu kao duhovno biće, ušao među njih dok su vrata bila zatvorena, baš kao što je anđeo mogao učiniti. Tamo se materijalizirao, stvorio za sebe tijelo od mesa s odjećom i u trenu stao pred učenike, koji su bili prestravljeni i jedva umireni njegovim poznatim pozdravom: „Mir vama.” Još je bio

prvi dan u tjednu, dan njegova uskrsnuća; možemo biti sigurni da su učenici raspravljali o velikom i značajnom događaju i vijesti koju su neizravno primili o uskrsnuću našeg Gospodina. Nastojali su uskladiti različite priče koje su ispričale žene, pitajući se u kojoj su mjeri bili prevareni, itd. A sada čuti Učiteljeve riječi kako kaže: „Mir vama,” – što bi to moglo značiti? To je značilo potvrdu priče žena da su zaista vidjele Gospodina, da on stvarno više nije mrtav. Tada im je Učitelj pokazao ranjenu stranu i razderane noge i ruke, a njihov se strah pretvorio u radost. Zabune nisu sve nestale; ali su shvaćali lekciju da je njihov Učitelj trijumfirao nad smrću. Nedvojbeno su još uvijek bili zbunjeni što im se pojavio dok su vrata bila zatvorena; trebalo bi malo vremena da shvate da on više nije čovjek Krist Isus nego proslavljeni Isus, duh Isus. Dodatnu lekciju na ovu temu dobili su kada im je nekoliko trenutaka kasnije nestao iz vidokruga, ili, kako bi neki rekli, dematerijalizirao se. Materijalno tijelo i odjeća nisu mogli proći kroz zidove dok su vrata bila zatvorena; duhovno biće, međutim, nije ograničeno vratima, bravama ili zidovima, a naš Gospodin, duhovno biće, upotrijebio je duhovne moći i potom dodatno stvorio tijelo u kojem se potom pojavio, a koje je bilo u još jednom obliku od oblika vrtlara, stranca, putnika u Emaus.

Ovdje je naš Gospodin iskoristio priliku da da svoj nalog apostolima, rekavši: „Kao što je Otac poslao mene, tako i ja šaljem vas.” Obavio sam posao koji mi je Otac dao; Sada vam povjeravam veliko djelo koje ćete izvršiti u moje ime, kao što sam i ja radio u ime svoga Oca. Simbolično tada, kao da im prenosi pouku, Isus je dahnuo u njih i rekao: „Primate Duha Svetoga.” Time je predstavljao da će na njih staviti svog Duha, svoj stav koji će im omogućiti da izvrše svoju zadaću, kao što mu je njegovo vlastito primanje Svetoga Duha u vrijeme njegova krštenja omogućilo da izvrši svoje posvećenje. Ono što je radio bilo je više podučavanje pantomime; moraju ostati u Jeruzalemu prije nego što stvarno budu obdareni silom s visine, prije nego što budu obdareni Duhom Svetim. I zašto moraju čekati Pedeseticu? Budući da je Duh Sveti mogao doći samo na one koji su se u potpunosti pomirili s Ocem, a prije nego što su mogli biti prihvatljivi Ocu, veliki Otkupitelj mora najprije uzaći na visinu i pojaviti se u Božjoj prisutnosti u njihovo ime i u ime cijele obitelji vjere da za njih primijeni zasluge svoje žrtve kao pokrivala za sve njihove mane, kako bi po njemu bili prihvatljivi Ocu i bilo im dopušteno primiti potpuno posvojenje Svetoga Duha kao sinovi Božji.

GRIJESI OPROŠTENI – GRIJESI ZADRŽANI

Obraćajući se apostolima, naš je Gospodin ukazao na dostojanstvo njihova potpunog predstavljanja sebe, govoreći: „Kojima otpustite grijeha, oprosteni su im; a

kojima zadržite, zadržani su im.” Ovo dostojanstvo, ova čast, ova privilegija nije bila dana svim vjernicima, nego samo apostolima. I nije istina da je ta vlast prešla od njih na druge, svećenstvo, niti da je moć opraštanja grijeha niti utvrđivanja odgovornosti za grijeha tako došla do onih za koje se tvrdi da su pozvani apostolskim nasljedstvom u polaganju ruku. Apostoli nisu imali takvih nasljednika; bilo ih je samo dvanaest i kad je jedan (Juda) izgubio svoju biskupsku dužnost, dana je drugome, svetom Pavlu. Ovih dvanaest predstavljeno je u simbolima Otkrivenja kao dvanaest temeljnih kamenova Novog Jeruzalema, i samo su ovi bili apostoli Jaganjčevi, kao takvi posebno privilegirani i posebno oslovljeni u gornjim riječima.

Ispravno je, dakle, da trebamo pažljivo paziti na riječi dvanaestorice apostola kao na božansku objavu u najposebnijem smislu, da trebamo dobro uočiti što nam govore o takvim grijesima koji su poništeni zaslugama Kristove žrtve i koji se grijesi ne mogu poništiti, nego su grijesi na smrt ili grijesi za koje se mora nanijeti određena mjera udaraca. S obzirom na ovo, koliko pažljivo trebamo proučavati ne samo riječi samog Učitelja, već i one apostola, kako bismo uočili uvjete pod kojima je Bog voljan prihvatiti sve koji dolaze k njemu po Kristu i uvjete pod kojima grijesi mogu biti oprošteno.

Ali premda nije dopušteno nikome osim apostolima tako odrediti ograničenja prema kojima su grijesi oprostivi i koji grijesi moraju biti kažnjeni, to je područje svih onih koje Gospodin koristi kao svoje glasnogovornike da obznanu ta ograničenja Crkvi te da im ukaže na učenja apostola o tim temama. Stoga je naša privilegija danas objasniti onima koji imaju uši koje čuju koji su uvjeti opravdanja vjerom i pomirenja s Ocem i koji su uvjeti koji vode u drugu smrt – ne prema vlastitom autoritetu, ne prema vlastitom iskazu, nego u ime Gospodnje preko njegovih apostola, čije riječi ispravno navodimo u potkrijepljenju.

„MOJ GOSPODIN I MOJ BOG”

Apostol Toma nije bio s ostalima te prve nedjeljne večeri kad se naš Gospodin pojavio u gornjoj sobi. Vjerojatno je za mnoge bila sreća jer je on bio odsutan i što je bio one sumnjičave naravi koja ga je dovela do toga da kori druge što su vjerovali u Gospodinovo uskrsnuće na temelju premalih dokaza. Kad su mu ispričali okolnosti, on je izjavio: „Neću vjerovati ako ne stavim svoj prst u otiske čavala i ne zabijem svoju ruku u njegov bok.” Prošao je cijeli tjedan i nije bilo daljnjeg očitovanja našeg Gospodina do sada, kako zapisi pokazuju, do sljedećeg prvog dana u tjednu, vjerojatno ponovno navečer, početkom osmog dana od vremena uskrsnuća našeg Gospodina. Ovom prilikom bili su prisutni svih jedanaest apostola. Uvjeti su bili vrlo slični onima prošlog tjedna. Vjerojatno su cijeli tjedan

očekivali da će vidjeti našeg Gospodina i bili su razočarani, a kada su tjedan dana kasnije bili zajedno nadali su se da će ovo biti povoljno vrijeme da se otkrije. Nakon toga je prvi dan u tjednu postao prilika za posebne sastanke Gospodinovih sljedbenika u sjećanje na njegova otkrivenja o sebi prvog i osmog dana. Stoga, budući da je židovski zakon, koji je predviđao sedmi dan subotu, bio priznat kao završetak sa židovskom dispencijom, Evangeoska crkva, pod vodstvom Duha Svetoga i oslobođena Zakona, ipak je željela poseban dan u tjednu za odmor i duhovne okrijepe, te je izbor za prvi dan postao vrlo izražen. Međutim, moramo upamtiti da ne postoji odredba prvog dana u tjednu niti bilo kojeg drugog dana kao šabata. Kao kršćani uživamo u duhu subote, duhu posvećenja Gospodinu svaki dan, i drago nam je što nominalna Crkva tako općenito poštuje prvi dan u tjednu i što tako Gospodinov duhovni Izrael može imati više povoljnu priliku za zajedništvo s njime i međusobno na dan koji najljepše predstavlja njihove nade, dan uskrsnuća, dan koji je označio početak nove nade, nove radosti i nove distribucije božanske providnosti.

Kad se naš Gospodin ukazao ovom prilikom, posebno se obratio Tomi, pokazujući da zna o čemu su njegovi učenici raspravljali kada ga nisu vidjeli. Koristeći Tomin vlastiti jezik, potaknuo ga je da ispruži svoj prst ovamo i stavi ga u otisak čavala i da gurne svoju ruku u njegov bok, i da ne bude nevjeran nego vjeran. Činjenica da Tomu nije bilo tako lako uvjeriti daje nam još više sigurnosti da su očitovanja bila

neupitno iskrena i uvjerljiva za one časne ljude koji su tome svjedočili po cijenu svog ugleda, svog utjecaja, svojih života – svih njih. Nismo obaviješteni je li Toma stavio svoj prst u otiske od čavala i svoju ruku u bok našega Gospodina; nije važno, jer je u svakom slučaju njegov um bio uvjeren.

Tomin odgovor je ključni tekst ove lekcije, „Gospodin moj i Bog moj!” Prepoznao je božansku moć kao što je nedvojbeno potvrđeno ovom manifestacijom; stoga je znao da onaj u čijoj prisutnosti stoji nije samo njegov Gospodin i Učitelj Isus, čiji je učenik postao, nego ga je prepoznao kao svog Boga, kao moćnog, superiornog cijelom čovječanstvu, dostojnog da ga nazovu imenom Bog, koje označava „moćnog”. To, međutim, ne bi značilo da je Toma našeg Gospodina Isusa smatrao nebeskim Ocem. Moramo zapamtiti da se riječ Bog odnosi ne samo na Oca i Sina, već i na svete anđele i jednom prilikom na ljude, na sedamdeset starješina Izraelovih, koje je Mojsije postavio u pustinji.

Ipak, sa zadovoljstvom se sjećamo svjedočanstva Riječi da svi ljudi trebaju poštovati Sina kao što također časte Oca. Riječ također označava da postoje dvoje što se tiče osobnosti, iako su jedno što se tiče namjere i plana, kao što je naš Gospodin objavio. Tako je naš Gospodin posvjedočio da će svi njegovi sljedbenici postati jedno, kao što su on i Otac jedno – jedno u svrsi, u namjeri, u volji, u duhu. Tako mi također ispravno prepoznamo Gospodina Isusa kao našeg Boga, moćnog, u skladu i jedno s Ocem.

„VOLIŠ LI ME VIŠE OD OVIH?”

–IVAN 21:1-25 – 14 LIPNJA –

Ključni tekst: – „Evo, ja sam s vama u sve dane do svršetka svijeta.” – Mat. 28:20

PRILIČNO dugi interval je prošao između ukazanja našeg Gospodina učenicima osmog dana (što je bilo šesto očitovanje nakon njegova uskrsnuća) i onog zabilježenog u ovoj lekciji; bilo je to oko tri tjedna. Tijekom tog razdoblja možemo biti sigurni da je naš Gospodin često bio s apostolima u duhu, bdijući nad njihovim interesima. Tijekom tog vremena uzbuđenje povezano s njegovim uskrsnućem i šest pojavljivanja unutar osam dana je nestalo. Iz tjedna u tjedan čekali su daljnje manifestacije, a onda zaključili da bi im pažnju trebalo zaokupiti nešto praktičnije. Petar je, zbog svojih godina i prirodnog vodstva, bio prvi koji je predložio praktičan preokret stvari, rekavši: „Idem loviti ribu” – vratit ću se ribarskom poslu; što će te ti učiniti? Jakov i Ivan, bivši Petrovi poslovni partneri, odgovorili su da su istog mišljenja i partnerstvo je brzo oživjelo. Vratili su se u Palestinu i preuzeli brodove i ribarski pribor koji su napustili prije tri godine u poslušnosti Učiteljevom pozivu – „Učinit ću vas ribarima ljudi.” Možemo zamisliti razočaranje tih ljudi; a ipak dok su gledali

unatrag i razmišljali o blagoslovima doživljenim tijekom tri godine nasljedovanja Isusa, zacijelo su osjećali zadovoljstvo jednako kao i žaljenje; drago im je što su bili s Učiteljem i što su imali tako blagoslovljenu sezonu suradnje, ali im je žao što je cijela stvar očito propala; da su u očima svojih susjeda i prijatelja napravili budale od sebe, bili prevareni; mora da su bili ožalošćeni i zato što bi im povratak prijašnjem zanimanju bio razmjerno neukusan. Njihovo iskustvo prve noći u ribičkom poslu bilo je sračunato na to da ih uvelike razočara; cijelu su se noć mučili i ništa nisu ulovili.

„ISUS JE STAO NA OBALI”

S jutarnjom zorom približavali su se obali malodušni i obeshrabreni, kad im je pozornost privukao glas s obale; netko je tražio ribu, bili su dužni odgovoriti da je nemaju. Tada stranac na obali naredi da se mreža baci na desnu stranu čamca. Slijedili su prijedlog da opet spuste mrežu, kad je odmah bila puna velike ribe.

Brižni Ivan bio je taj koji je prvi shvatio da čudo podrazumijeva da je stranac na obali bio Gospodin, te je svoje uvjerenje objavio Petru. Potonji, čovjek od akcije, i nedvojbeno još uvijek pateći u srcu zbog svog nijekanja Gospodina, zaronio je u more i doplivao do obale, ali očito je bio plašljiv kad je stigao do kopna i čekao te pomogao izvući mrežu punu ribe na obala. Kad su trojica ribara iskrkana i stvari obavljene brzo i sigurno, primijetilo se da stranac ima vatru od ugljena i ribe, te je pozvao one koji su bili umorni da dođu i doručkuju s njim. Ovo su učinili. Nije vjerojatno da su jeli u tišini, ali njihov razgovor nije zabilježen, osim da se nitko od učenika nije osjećao slobodnim pitati je li to bio Gospodin, znajući, uvjereni da je to on. Nema naznaka da se ovom prilikom naš Gospodin pojavio s žigovima na rukama ili nogama ili boku; sve implicira da se on pojavio u još jednom obliku, i tako im je dao još jednu lekciju u činjenici da je ne samo uskrsnuo od mrtvih, već je bio potpuno promijenjen, i sada je bio duhovno biće, koje je moglo odlaziti i dolaziti poput vjetra i nisu mogli reći odakle je došao ni kamo je otišao; mogao se pojaviti u obliku koji najbolje odgovara prilici.

„ŠIMUNE, VOLIŠ LI ME?“

Jadni Petar je nedvojbeno želio neku povoljniju priliku da se iskupi za svoje nijekanje Gospodina, kada ga je naš Gospodin pogledao i oslovio ga ne kao Petra, stijenu, nego kao Šimuna, govoreći: „Voliš li me više od ovih?“ Možda je mislio, Voliš li me više od ovih mreža i čamac i ovog ribičkog posla? ili je možda mislio, Voliš li me više od ovih drugih učenika? Barem je postojala prilika da se Petar prisjeti svog prilično hvalisavog izraza ljubavi prema Gospodinu iste noći u kojoj ga se odrekao. Rekao je: „Gospodine, iako bi te svi napustili, ipak neću.“ Petar je odgovorio bez ikakve usporedbe između sebe i drugih ili ribarskog pribora, rekavši: „Gospodine, ti znaš da te volim.“ Naš je Gospodin upotrijebio riječ agapao za ljubav, dok je Petar upotrijebio drugu riječ, phileo, koja je trebala označavati toplu, osobnu naklonost. Na ovu izjavu naš Gospodin je odgovorio: „Pasi janjce moje“, ovčice moje. U tome je bila sugestija o djelomičnom vraćanju Petra u djelo službe. Prije tri godine, naš je Gospodin poučavao mnoštvo na obali iz Petrove lađe, a potom je učinio čudo dajući im veliki ulov ribe, tako velik da je mreža pukla. Nakon tog događaja, naš je Gospodin rekao Petru, Jakovu i Ivanu: „Hajdete za mnom i učinit ću vas ribarima ljudi.“ Sada im je dao slično čudo, te se mreža nije pokidala, iako su bile ulovljene 153 velike ribe; i bilo je sad, nakon ovog ulova, da je naš Gospodin želio ponovno započeti sa apostolima kao ribarima ljudi pod okriljem evanđeoske rasporedbe počevši od Pedesetnice, kada će biti obdareni snagom odozgo. Iako naš Gospodin nije izravno ukorio Petra,

ipak mu je dao do znanja ozbiljnost njegove pogreške i njegova poricanja, i nagovijestio da je time izgubio svoje mjesto kao jedan od apostola. Ovo novo povjerenje da on može hraniti janjce u stadu neizravno je impliciralo da on možda nije pravi pastir među ovcama. Ali naš je Gospodin ponovno postavio isto pitanje u istom obliku, a Petar je odgovorio istim riječima. Isus mu je zatim dao nalog, rekavši: „Čuvaj moje ovce“, brini se za ovce, služi ovcama. S ova dva dijela povjerenstva Petar je bio ovlašten hraniti janjce, ali samo čuvati ovce; još nije dobio pune slobode pastira. Kao što je Petar tri puta zanijekao Gospodina, tako ga je naš Gospodin treći put ispitivao, ali ovaj put mijenjajući riječ za ljubav u phileo. Možda je Petar prepoznao analogiju; u svakom slučaju bio je duboko ožalošćen zbog ovog trećeg ispitivanja njegove ljubavi i što je naš Gospodin ovaj put upotrijebio riječ phileo. Petrov odgovor bio je patetičan: „Gospodine, ti znaš sve; ti znaš da te volim.“ S ovim trećim priznanjem naš Gospodin ga je potpuno obnovio kao biskupa ili pastira, govoreći: „Pasi ovce moje.“ Bio je ovlašten ne samo hraniti janjce i čuvati ovce, nego konačno i pasti ovce. Drago nam je za Petra; i divimo se načinu na koji je naš Gospodin usvojio tako vještu metodu prijekora i njegovoj velikodušnosti što nije oštrije korio. Naučimo lekcije iz ovog velikog primjera! Postoje li još neke pouke koje možemo naučiti iz riječi našeg Gospodina? Nije li dobro da sa svako u vlastitom srcu pita imamo li ili nemamo toplu, duboku, iskrenu ljubav prema Gospodinu ili je to samo opća ljubav i divljenje? Trebamo nastojati njegovati to osobno zajedništvo s Učiteljem koje će nam omogućiti potvrđan odgovor na ova pitanja i uvjeriti ga da ga volimo više od zemlje ili kuće, brodova ili mreža, roditelja ili djece, muža ili žene ili sebe. Kao naš nebeski Zaručnik, on je vrijedan naše ljubavi, i ako ne osjećamo ovu ljubav prema njemu, nismo od vrste prikladne za Kraljevstvo, nismo sposobni biti članovi Nevjeste, Janjetove žene. A kako ćemo znati, kako ćemo ispitati vlastita srca u pogledu stupnja naše ljubavi prema Gospodinu? Kako će nas Gospodin iskušati ako ne dopuštanjem da nas stignu kušnje i poteškoće, protivljenja itd.? Kao što se naš Gospodin skrivao od apostola tri tjedna ili više, ali je ipak bio blizu njih bdijući nad njima i spreman iskoristiti najpovoljniji trenutak za prenošenje potrebnih pouka, tako možemo biti sigurni da on bdije nad našim interesima kako bi dao potrebnu nam pouku i vodstvo – i ako ponekad skriva svoje lice iza namrštene providnosti, to je s ciljem našeg blagoslivljanja ili jačanja, da nas pripremi da usvojimo neke vrijedne lekcije koje će nam pomoći u našim pripremama za mjesto na prijestolju. Radujmo se, dakle, čak i u nevolji, znajući što ona rezultira, i u takvoj nevolji zapitajmo se: Kako pokazujem svome Gospodinu da ga najviše volim?

Kao što je naš Gospodin rekao Petru po ispovijesti njegove ljubavi da može hraniti janjce i čuvati i hraniti ovce, tako kaže i svima koji su njegovi sljedbenici. Ne zato da možemo imati časno mjesto apostola u vezi s dragim Gospodinovim stadom, nego da svatko od nas nađe prilike čuvati i pomagati, hraniti, othraniti stado Božje, osobito svi oni koje providnost Gospodnja postavlja u Crkvi kao starješine kako bi, kako je apostol Pavao rekao o efeškim starješinama, mogli napasati stado Božje nad kojim ih je Duh postavio nadglednicima, biskupima, pastirima. (Djela 20:28.) Ipak, dolično je da svatko za sebe osigura stvari pristojne i poštene u očima svih u materijalnom smislu; također je potrebno i ispravno da svaki podpastir posveti svoju duhovnu prehranu i okrep; ali vrlo je važno da Učiteljev zadatak u odnosu na stado ima istaknuto mjesto u našim srcima, da s pravom smatramo velikom privilegijom hraniti i brinuti se o Gospodinovim sljedbenicima u njegovo ime i koliko god je to moguće u njegovom duhu samoodricanja, samopožrtvovnosti, u služenju s ljubavlju, polazući svoje živote za ovce, kao što je on učinio. Tko god je nemaran prema ovcama, ni u kojem smislu riječi ne bi trebao biti priznat kao Starješina, vođa, a svaki dragi Starješina bi trebao biti cijenjen i izabran na položaj od strane svoje braće zbog dokaza revnosti pune ljubavi i odanosti cilju velikog Pastira i stada, a ne iz bilo kakvih sebičnih ili svjetovnih razloga. Primarna kvalifikacija starješine u Crkvi, podpastira, nužno mora biti ljubav prema Gospodinu. Sva rječitost, sva revnost mogla bi biti prepreka i štetiti najboljem interesu stada, osim kada bi ljubav prema velikom Pastiru bila glavni pokretač djelovanja. A kako možemo znati tko ima ljubav prema Gospodinu i znati njezinu mjeru? Naš Gospodin nam preko apostola govori da ako ne ljubimo svoju braću koju smo vidjeli, varamo sami sebe ako tvrdimo da volimo Boga, kojega nismo vidjeli. Stoga se od ljubavi prema našem Gospodinu mora očekivati da se očituje u ljubavi prema braći, a samo oni koji pokazuju veliku ljubav i suosjećanje, dobronamjernost, strpljivost, blagost, bratsku ljubaznost prema dragom stadu, treba se smatrati vjernim pastirima ili dostojnim starješinstva. Sebičnih, ambicioznih treba se bojati i ne ohrabrivati ih.

„ŠTO ĆE OVAJ?”

Nakon ispitivanja naš je Gospodin, još uvijek obraćajući se apostolu Petru, izrekao proročanstvo u vezi s njim da će doživjeti starost, a potom će biti lišen svoje slobode. Ovo nije bila baš sjajna perspektiva za čekanje pred Petrom; to je značilo daljnju kušnju njegove lojalnosti. Drago nam je znati da se Apostol nije obeshrabrio i da je bio vjeran do smrti. Proročanstvo je dokazalo Petru i ostalim prisutnim apostolima da u djelu u koje su se trebali iznova

uključiti ne očekuju počasti i blagoslove Kraljevstva, nego da se radije sjećaju prethodne Gospodinove izjave da sluga nije iznad svoga Gospodara, i kako su ljudi unatoč tome koristili Gospodara, sluge ne smiju očekivati ništa bolje. Kako su plemenito ti odabrani podnosili razne ispite i zahtjeve koji su stavljeni pred njih! Postoji pouka i za nas, u istom smislu, naime, da će nam vjernost našem Učitelju vjerojatno donijeti nevolje ove ili one vrste. Stoga ne trebamo tražiti vlastite volje ili vlastite putove, nego radije tražiti i prihvatiti Gospodinovo providnosno vodstvo naših interesa i to preferirati, znajući da je On uvijek u stanju učiniti da sve stvari rade zajedno za naše dobro kao Novih Stvorenja. Ivan nam govori da su riječi našeg Gospodina shvaćene kao da označavaju da će Petar umrijeti nasilnom smrću, i da je na kraju Isus rekao: „Slijedi me,” zapamti moj primjer i kopiraj ga.

Petar je očito osjećao da je razgovor uvelike usmjeren na njega samog i pokušao ga je malo skrenuti, rekavši glede Ivana, kojeg je prepoznao kao Gospodinovog omiljenog učenika, „Gospodine, a što će ovaj?” Koje je tvoje predviđanje i kakva će biti tvoja providnost u odnosu na Ivana? Odgovor našeg Gospodina bio je gotovo kratak; glasio je, gledaj svoja posla i imat ćeš puno posla, iako je rečeno u pristojnijem obliku. Isus je rekao: „Ako hoću da on ostane dok ja ne dođem,

ŠTO JE TO TEBI? TI SLIJEDI MENE”

Ovo je teška lekcija koju moraju naučiti svi Gospodinovi sljedbenici, ali vrlo važna. Ako si dopustimo da gledamo oko sebe i pitamo se zašto neki suučenic ne prima očito istu količinu kazne ili kušnji ili poteškoća ili tereta koje Gospodin dopušta da dođu k nama, i ako si tada dopustimo da postanemo suci Gospodina i njegove mudrosti i njegove providnosti, rezultat će biti katastrofalan za nas same. Uništiti će naš mir i potkopati našu vjeru te nas spriječiti da naučimo lekcije potrebne da nas pripreme za Kraljevstvo. Ako nam takve kritike božanske providnosti bilo kada padnu na pamet, trebali bismo sami sebi odgovoriti, odmah, jezikom našeg Gospodina Petru, „Što je to tebi? Ti slijedi mene.” Vi niste kompetentni regulirati ova pitanja, niti je ispravno niti potrebno da vam Učitelj objašnjava sve svoje planove i namjere. Daleko je bolje za vas da se naučite vjeri, pokornosti i povjerenju. Ne postoji dvoje od nas koji imaju isti prirodni stav, niti dvoje od nas, stoga, trebaju istu disciplinsku obuku od strane Gospodina. Imamo povjerenja u njegovu mudrost i ljubav; očitujmo to, shvaćajući da ako su naše kušnje veće, naši će blagoslovi biti razmjerni, i kao što je Gospodin rekao Pavlu, tako će reći i svakome od nas: „Dosta ti je moja milost, moja se snaga usavršuje u slabosti.” (2 Kor 12:9.) S apostolom recimo, ako je, dakle, milost Gospodnja razmjerna našim kušnjama, prihvatimo s radošću sve

kušnje koje on može poslati da bismo imali što više njegove milosti! Na svakoj je ovci da poznaje pastira i da ga slijedi, uzimajući što je moguće ravnije staze za svoje noge, i prepuštajući pastiru opći nadzor nad stadom i njegovim interesima, dajući pozornost u omjeru kako Gospodin preko braće daje priliku da pomogne u pastirskom poslu i u ime Gospodnje da savjetuje ili pomogne svom dragom stadu.

„DA OSTANE DOK JA NE DODEM”

Naš je Gospodin jasno naznačio da Petar neće čekati do njegovog drugog dolaska, da će umrijeti, a sada, ne rekavši da će Ivan čekati dok ne dođe, samo je rekao, Ako hoću da on ostane dok ja ne dođem, bi li to ometalo, Petre, tvoje stvari i moje ophođenje s tobom kao mojim sljedbenikom? Ali stvar je postala poslovice među Gospodinovim sljedbenicima da Ivan neće umrijeti, a činjenica je da je nadživio sve ostale apostole. Ipak, on sam nije shvatio da Učiteljeve riječi znače da on neće umrijeti, jer on tako skreće našu pozornost na to pitanje upravo u ovoj lekciji.

Postoji neki smisao u kojem je Ivan odužio do drugog Kristovog dolaska, naime, u tome što je postao predstavnik cijele Crkve u knjizi Otkrivenje. Stvari koje su se dogodile Ivanu su stvari koje su se dogodile ili će se dogoditi Crkvi. Anđeo je pokazao Ivanu – ali u stvarnosti je to bilo za Ivanov razred. Ivan je pao da se pokloni anđelu, i rečeno mu je da to ne čini, i ovo je zapravo pouka cijeloj Crkvi, da ne smiju biti štovatelji Božjih glasnika koji im nose božansku Riječ istine i milosti. Ivanov razred je, dakle, još uvijek reprezentativan u svijetu i vjerujemo da smo njegovi članovi; zadržao se do druge prisutnosti Gospodnje.

Primjenjujući ovu lekciju dalje na sebe, predlažemo da neki od dragih prijatelja izgledaju skloni ispitivanju koliko dugo moraju čekati prije nego što dođe promjena Prvog uskrsnuća i tko će od njih ostati dulje, itd. Pustimo cijelu stvar Gospodinu; trebali bismo biti sretni ako naša promjena dođe uskoro, a opet potpuno zadovoljni ako Gospodin ima daljnju službu za nas i promjena bi trebala biti odgođena. Oni koji iskuse promjenu ranije će, naravno, imati veći blagoslov za to vrijeme u mnogim aspektima; ali ako Gospodin ima službu za nas s ove strane zastora, rado vršimo njegovu volju; budimo uvjereni da će on dati dovoljno milosti za svako iskustvo života.

„EVO, JA SAM UVIJEK S TOBOM”

Jamstvo našeg Gospodina da će biti sa svojim sljedbenicima do kraja doba bila je utješna poruka. Nije nam rekao koliko će trajati to doba, niti sve kušnje

i poteškoće koje će intervenirati između vremena njegova uzašašća i njegova povratka radi žetve i uzvišenja njegove Crkve i početka vladavine njegova Kraljevstva. Bilo nam je u korist što nas je ostavio u neznanju po ovom pitanju; ali uvjereni smo, međutim, da će mudri razumjeti u svoje vrijeme; i opet preko Apostola smo uvjereni: „Vi, braćo, niste u tami da vas onaj dan zatekne kao lopov.” (I. Solunjanima 5:4), ali „kao zamka doći će na sve one koji žive na licu cijele zemlje.” (Luka 21:35.) Naš Gospodin je naznačio da će pri svom drugom dolasku zakucati tako da će probuditi njegove vjerne i dovesti do uređivanja njihovih svjetiljki, kako bi mogli znati za prisutnost Zaručnika i biti spremni ući s njim na svadbu. Nije namjera da ovo proročko kucanje čuje svijet; namijenjen je samo klasi djevica, mudrih i ludih.

Očito naš Gospodin nije namjeravao da ove riječi Ključnog teksta shvatimo tako da znače da će on osobno biti prisutan u svijetu kroz čitavo doba. Umjesto toga, moramo ga razumjeti, u skladu s drugim izjavama, u smislu da je Sveti Duh, sveta Božja sila, koja je došla na Pedeseticu, bila predstavnik Oca i Sina, Duh oba s prosvjetljenjem i moći poučavanja, nadgledanja svih naših poslova i interesa, cjelishodno za nas, korisno za nas. Kako smo sretni što je naša velika privilegija živjeti sada u vrijeme paruzije, prisutnosti Gospodinove, i imati njegov poseban nadzor na isti način kao kad je bio prisutan sa svojim učenicima tijekom onih četrdeset dana prije nego je uzašao. Ali ne trebamo očekivati bilo kakvo materijaliziranje ili očitovanje prisutnosti našeg Gospodina, kakvo je bilo prikladno i doista potrebno u to vrijeme. Vidjeli smo da je tada bila nužnost da učenici imaju uvjerljiv dokaz da je naš Gospodin uskrsnuo i da više nije čovjek, već da se može pojaviti u različitim oblicima. Ove lekcije više nisu potrebne, jer znamo da je on duhovno biće i prisutan je s nama u ovom vremenu žetve nadzirući svo djelo žetve. Uistinu, imamo sve razloge da sada budemo na oprezu protiv manifestacija Protivnika, znajući iz Svetog pisma da će zli duhovi, pali anđeli, imati značajnu moć u materijaliziranju, i da će to biti dio njihove prijevare nastojati nas uhvatiti i prevariti glumeći Gospodina i svete kao i zemaljske prijatelje. Ne tražimo da hodamo po viđenju, nego da budemo sasvim zadovoljni da hodimo po vjeri, kao što naš Gospodin želi da činimo. Obećanje nam je sada da ćemo ga vidjeti onakvog kakav jest – a ne onakvog kakav je bio – jer ćemo se promijeniti da bismo mogli postati poput njega. On se više neće mijenjati da bi nam se pokazao kao čovjek.

„Gospodine, ti sve znaš. Ti znaš da te volim!” Isus mu je rekao: *„Pasi ovce moje!”* – Ivan 21:17

MOĆNI KRALJ KRALJEVA

Iz daleka u velikim eonima vječnosti,
Iz prostora neograničenog, nemjerenog koracima
Iz svjetova, iz tišine prekinute samo glasom
Njega, samopostojećeg, čija
ga je vješta riječ stvorila,¹ izišao je slavni Sin Božji!

O sveti trenutak! kojem se zasjenjenih očiju usuđujemo
Sa svetom smjelošću pristupiti; ne s uzaludnom
željom da vidimo i spoznamo ono što je Bog sakrio, nego
k tome privučeni onim blagoslovljenim Duhom koji s poštovanjem rado
istražuje duboke i dragocjene otkrivene stvari.²

O radosno rano jutro Početka stvaranja!
O veličanstveni završetak podneva i noći stvaranja!
O blaženi Sine, rođen Očevim govorom,
Ti jedini Ljubljeni, u kojem prebiva sva punina!
Našla se tišina i prostor sam da te obožavamo!

Ali duboko unutar savjeta Vječnog
Ležale su bezbrojne vojske čija bi slava trebala slaviti Sina;
A Sinu je dana povlastica³ da
ih pozove u postojanje, u prebivalištima od njega pripremljenim,
I okruni srećom svako stvorenje u njegovoj sferi.

Bogat insignijama svog visokog ranga, on je još uvijek
bio oduševljen simbolima poniznosti;
I nosio je na svom srcu dragulj poslušnosti,
I obukao svoju ruku s revnošću, svoje noge s žurbom, da izvrši
svetu volju onoga koji ga je volio i njegovao.

A sada vlada tišina, svečana, tiha, kao ona koja
ga je primila na dan rođenja; jer anđeli gledaju,
sa strahopoštovanjem ograničenim, dok se on lišava svog
bogatstva i slave, i postaje beba; tada glasno
pjevaju Hosana: „Na zemlji mir, ljudima dobra volja”.

I s ljubavlju ga promatraju u stanju savršenog čovjeka
koji on veliča poput poslušnosti,
nepokolebljive odanosti i čvrste poniznosti;
Sve dok, bez straha od golgotškog križa i sramote, ne da
svoj život kao otkupninu za bespomoćnu, umiruću rasu.

Tog užasnog dana potamnijelo sunce i drhtava zemlja
tjeskobu Kreacije oglasili su; ali Jedan je ipak vladao iznad svega,
Koji ga je volio snagom beskonačne snage,
I u njegovoj gospodarskoj ruci moćni ishodi su držani –
Sin bez premca osvojio je naslov prijestolja!

Koje prijestolje? Može li sav bezgranični svemir proizvesti
dostojnu krunu za njegov ugled koji
Ni čast, slava, sramota ni smrt ne mogu pokvariti? Gle,
nebeske mirijade štiju, dok Otac kruni
uskrslog Sina – božanskog,⁴ besmrtnog,⁵ Gospodara svega.⁶

O zdravo, Emanuele! Kneže života i slave, zdravo!
Neka se zemlja s nebom sjedini u obožavanju, slavljenju,
zahvaljivanju tvome Bogu, čija si svojstva
uzvisio, i tebi, čija ljubav i žrtva
primoravaju na beskrajnu zahvalnost rasu otkupljenu!

– RB Henninges.

¹Otkr. 3:14. ²I Kor. 2:10. ³Ivan 1:3. ⁴Hebr. 1:3, Dijaglot. ⁵Ivan 5:26. ⁶Rim. 14:9.